

Temps Pasqual - Ascensió del Senyor

Per Administrador el dg., 01/06/2014 - 09:00

[Ac 1,1-11](#)

[Ef 1,17-23](#)

[Mt 28,16-20](#)

Com el núvol que es dissipa i se'n va, així aquell que baixa al país dels morts, ja no en puja. **No retorna per habitar casa seva, i la pròpia llar no el vol conèixer més (Job 7,9)**. -És com parla la veu de la desesperança en l'home, immers en la seva possibilitat natural de criatura. -Tanmateix el Fill de l'home s'anorrea i va emprendre el seu DESCENS fins la mort, lliurament i per amor. -El premi d'aquella entrega fou el triomf de la seva humanitat i obtenir una multitud de germans i de fills per a Déu. -HORES D'ARA tenim la nostra ciutadania al cel, on és el Crist (Fil 3,20) i juntament amb JC, ens ha ressuscitat en les regions celestials (Efes 2,6). -Ajuda'ns, Senyor, a reconèixer la profunditat del MISTERI –teu i nostre- del que participem per la teva Gràcia i per la fe i el baptisme en l'Esperit, que ens regala el nou model d'accés al Crist Vivent: **Us convé que me'n vagi**, garantirà Jesús als seus timorencs deixebles: *D'aquí a poc ja no em veureu, però poc després em tornareu a veure. Us dic amb tota veritat que plorareu i us doldreu.. però la vostra tristesa es convertirà en alegria: del Jesús en la carn, circumscribit a un temps i un espai físic, passem al Crist Vivent i omnipresent: el do de l'Esperit (quan l'entregava morint a la Creu i en l'aparició del Ressuscitat marquen una frontera concretada en una aparent invisibilitat, significada per l'Ascensió que avui celebrem).* L'experiència de fe en confirma la seva presència en la pregària i la gosadia de la fe. Es tracta d'aquell *ciego y oscuro salto* de què parla Sant Joan de la Creu i que ho possibilita, tant el do de Crist com la Gràcia rebuda per a respondre'l. Sovint quan arriba aquesta diada m'hi veig –i us imagino- confrontats al problema del llenguatge religiós: avui celebrem la festa i el misteri de l'ASCENSIÓ DEL Senyor. Què hi ha darrera d'aquest terme? Què ens cal imaginar?. Per molt que us pugui semblar peregrina l'expressió, gosó i m'avanço a dir que es tracta d'una **ascensió política** i, de cap manera, *metereològica* –vull dir que la **mutació** és de categoria i de nivell- i que cal renunciar a la curiositat del reportatge d'un enlairament **espacial**: la **humanitat** de Jesús, el Crist Fill de Déu –unida a la **Divina Naturalesa** en la **única Persona de JC, EL SENYOR**- assoleix la **plena GLORIFICACIÓ** i com a **humana** que és, fa que, **també nosaltres –en Ell- ens trobem ja com a introduïts en una realitat objectiva i vivencial de glorificats**. Per tal de llegir bé l'Esclat cal tenir present una dada important: no resulta gens fàcil això de *comunicar amb paraules* una realitat que trascendeix l'habitual llenguatge *creatural*: els escriptors bíblics, per tal de lliurar-nos llur experiència de la Revelació, s'estimen més de transmetre'ns **el que vol dir un fet**, que no pas *el fet* per ell mateix, que demana un plus de intel·ligència i acolliment espiritual de l'oient **receptiu**, entès d'acord amb els principis del llenguatge, i del recolzament de la Gràcia i en continuïtat amb la Història bíblica i, també, naturalment, en el context de les regles del seu temps. L'ASCENSIÓ del Senyor s'expressa amb tres **metàfores espacials** en la nostra professió de la fe (el *Crec en un Déu*): el propi títol de la festa = **Ascensió - Seu a la dreta del Pare – Va pujar al cel**. Sense dubtes aquest tret característic sintetitza en dos verbs tot l'itinerari de Crist com una *dialèctica* entre el seu *DESCENS als abismes de l'home –profunda davallada: obedient fins a la mort, i una mort de creu- i un altre ASCENS a la divinització de l'home, duent-se al cel la nostra cautivitat*. Semblaria aquí oportú recordar el verset, avui sentit, de la **1ª carta de Sant Pere**, exhortant a *saber donar –a qui ens interrogui- raó de la coherència de la nostra esperança*. Aquest enfocament de la **trajectòria de Crist** no és pas gratuït: a) Una concepció **cosmològica** del passat (més *cultural*, que no pas **religiosa**) i comú a moltes altres ancestrals civilitzacions, situa el **sheol**, o lloc dels morts, a **les profunditats subterrànies**, en tant que els diferents **cels**, a **les altures**. b) Segurament això va lligat a l'espontània **valoració simbòlica** que hom otorga als conceptes d'**adalt-abaix** que fan que cap de nosaltres s'encongeixi quan està content, **i a l'inrevés**, quan ens trobem aclaparats o ens sentim, pecadors.. c) No cal imaginar-se que –en sentit teològic- les nocions de **cel i infern** presuposin la metàfora **espacial**. Només haurem de descobrir en elles l'expressió **JOIOSA d'haver trobat el Senyor** o –millor encara- *de que Ell ens hagi trobat –ple reeiximent (en Crist) del nostre ésser cridat –com remarquen els cristians d'Orient- a la divinització*. En una paraula: quan el NT utilitza aquestes categories d'**espai**, s'ha de pensar, sobre tot, en categories **morals** –no físiques-. Si això es té present (hi ha confusió sovint), ja no restarem sorpresos davant afirmacions de la fe com l'afirmació de Crist **davallant als inferns = va morir de debó, o se'n pujà al cel, seu a la dreta del Pare = JC és Senyor, i ja regna**. Ja us puc dir ara –després dels aclariments- que trobo molt encertades les expressions d'**ASCENS al cel, ja que palesen tant un misteri de Crist com un altre de ben nostre**. ¿No creieu pregon i correcte qualificar com a **DESCENS al lloc dels morts, l'anorreament** del Fill de Déu, que és Crist, **per l'Encarnació i per l'audàcia del misteri redemptor?**: es va com buidar-se del que ell és... per a trobar-nos com a **germans**. **I un cop arribat al punt més baix de l'anorreament -a la desolació de la Creu- i mitjançant la Resurrecció i la seva Ascensió glorioses, TORNA AL PARE**, però ja no pas sol, **sinó amb nosaltres com a botí seu de guerra –preu de sang- DUENT-SE UN SEGUICI DE CAPTIUS** (l'expressió és d'Efesis 4,8), de manera que mai ja no siguem altre **cop esclaus de la mort ni d'un destí sense cor ni ulls**. Hores d'ara –**captius ja en l'esperança i, alhora, ja enlairats en Crist al terme gloriós i salvats**, vivim en l'etapa de l'Esperit i de l'Església.. fins que el torni i ens retrobi al terme de l'existència terrenal. Vet aquí com ens cal confessar que el misteri de l'Ascensió l'hem de considerar com a *misteri central* del Cristianisme i, per això, hom li reserva un tan rellevant paper a la nostra Professió de Fe: se'ns està dient que **Jesús se n'ha anat SENSE abandonar-nos**. És amb nosaltres on ara som *caminants* i, igualment, per tota l'eternitat al cel –*on viurem per sempre*– És per això –i amb totes les conseqüències- que restem constituïts com a **ciudadans de DOS MONS**: cadascun d'ells *manté sencera llur seriositat i, ni l'un ni l'altre els podem ignorar o posar entre parèntesi*, doncs l'un i l'altre conserva llurs lleis i llurs exigències. Cal, doncs, assimilar el que avui llegiem a l'Evangeli de Mateu com a darrer recordatori de Jesús: **JO SERÉ AMB VOSALTRES CADA DIA FINS A LA FI DEL MÓN –amb els caminants i amb els glorificats-**. Vet aquí una forma inèdita de **PRESENCIA**, **diferent** de la que veiem en Jesús de Natzaret, ja que ara ja

no el pot contenir un punt a l'espai ni al temps: **Ell és** –ara- (per la seva *Glorificació*) **Universal i Vivent arreu**: Déu m'ha donat –dirà als Apòstols- *plena autoritat al cel i a la terra / Ells, tanmateix, resten al món., encara que no són del món.* **Jo prego per ells**: Veieu aquí un **repte** i un **misteri** que expressen molt bé **la tensió cristiana**.
